

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 228
din 08.09.2010**

Dosar nr.: 132/2010

Petiția nr.: 2932/19.04.2010

Petent: R C

Reclamat: O F P

Obiect: Afirmații în legătură cu originea etnică.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentei

I.1.1. R C cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatelor

I.2.1. O F P cu domiciliul în

II. Obiectul sesizării

2.1. Afirmații cu caracter discriminatoriu în legătură cu originea etnică a petentului.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petentul susține că urmare unui accident petrecut în trafic, reclamatul i-a spus "esti un țigan".

IV. Procedura de citare

4.1. Prin rezoluția nr. 6 din 21.04.2010, s-a dispus efectuarea de investigații de către C.N.C.D. la sediul IPJ Cluj – Serviciul Poliția Rutieră. În data de

13.05.2010 s-a desfășurat investigația în speță, iar raportul de investigație a fost depus la dosar. IPJ Cluj a comunicat copii după declarațiile de avarii consemnate de părți, proces verbal de contravenție sera CC nr. 6472472, raport agent de poliție cu privire la incident.

4.2. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.3. Prin adresa înregistrată cu nr. 4357 din 27.05.2010 a fost citat petentul. Prin adresa nr. 4358 din 27.05.2010 a fost citat reclamantul, domnul O. F. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 22.06.2010. La termen părțile nu s-au prezentat. Prin adresa nr. 3863 din 14.05.2010, Inspectoratul de Poliție Județean Cluj a comunicat punctul său de vedere, iar prin adresa nr. 4906 din 18.06.2010, reclamantul a comunicat punctul său de vedere..

4.4. Consiliul a acordat termen pentru depunere concluzii scrise la 23.07.2010. Părțile nu au depus concluzii scrise. Prin adresa înregistrată cu nr. 6148 din 29.07.2010, petentul a comunicat apărări față de punctul de vedere al reclamantului.

V. Susținerile părților

5.1.1. Prin plângerea nr. 2930 din 19.04.2010, petentul arată că, urmare unui accident petrecut în trafic, în timp ce discuta cu reclamantul de față cu un agent de poliție, acesta i-a spus "esti un țigan".

5.1.2. Petentul susține că l-a întrabat pe reclamat de față cu agentul ce a afirmat iar acesta a reiterat afirmația discriminatorie "esti un țigan". La auzul răspunsului, petentul l-a întrabat pe agentul de poliție dacă a auzit cele rostite de reclamat, iar acesta a răspuns afirmativ

5.1.3. De asemenea, petentul mai arată că i-a solicitat agentului de poliție datele de identificare ale reclamantului, însă agentul i-a comunicat că nu este în măsură să facă acest lucru, aspect necontestat de petent.

Susținerile reclamantului

5.2.1. Reclamantul susține că plângerea formulată de petent nu este întemeiată, aspectele relatate nu se verifică, așa încât prezenta sesizare este doar în scul șicanator și cu rea credință.

5.2.2. Reclamantul susține că incidentul arătat corespunde adevărului, însă afirmația nu corespunde adevărului. Astfel, acesta arată că ulterior accidentului i-a cerut petentului să discute pe cale amiabilă într-un loc mai retras, utilizând expresia "de a nu ne țigăni în mijlocul orașului", fără ca prin aceasta să înțeleagă a-l jigni pe petent.

5.2.3. Reclamantul susține că nu se consideră vinovat sub aspectul săvârșirii vreunei contravenții de discriminare rasială față de petent, pentru că într-un stat

de drept primează aplicarea legii fiecărui cetățean. De asemenea, reclamatul susține că expresia care se pretinde că a folosit-o (ești țigan) cu expresia care a folosit-o efectiv (să nu ne țigănim în mijlocului orașului) nu sunt sinonime și ca atare nu are în vedere un caracter personal și ofensator.

5.2.4. În măsura în care se consideră că afirmația "de a nu ne țigăni în mijlocul orașului" constituie contravenție, solicită aplicarea sancțiunii cu avertisment, având în vedere gradul de pericol scăzut, circumstanțele în care a fost utilizată

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), "sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: "Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării". Din coroborarea aceluiași texte (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente sus menționate.

6.3. Din acest punct de vedere, Colegiul reține că petentul invocă vătămarea drepturilor sale prin modalitatea în care partea reclamată i s-a adresat, în speță prin imputarea unor afirmații pe baza apartenenței etnice. Relativ la obiectul petiției, Colegiul a fost în nenumărate rânduri sesizat cu privire la sintagme, termeni, exprimări folosite la adresa unor persoane aparținând unor minorități etnice sau altor minorități, care au considerat că sunt discriminate sub aspectul dreptului la demnitate personală. Referindu-ne la afirmații care pot face obiectul unor plângeri deduse soluționării, astfel cum Consiliul Național pentru

Combaterea Discriminării a statuat în jurisprudența sa, este necesară constatarea existenței/inexistenței afirmațiilor precum și examinarea întregului complex de împrejurări în care cuvintele au fost rostite. Astfel, utilizarea unor sintagme precum „țigan/țigani”, „rom/romi”, „homosexuali”, „sidos” „cioară/ciori”, etc., referitoare la anumite categorii de persoane trebuie analizate contextual raportate la întreg, având în vedere modul și locul în care au fost făcute, motivul, declarațiile, articolele, publicațiile, titlul articolelor cât și conținutul acestora, punctele de vedere ale celor care le-au scris sau prezentat, modul și contextul în care au fost făcute precum și impactul, efectul acestora. (a se vedea în acest sens Hotărârea nr. 212 din 02.09.2005 privind folosirea expresiilor „homosexual”, Hotărârea nr.323 din 28.11.2005, privind afirmații de genul „romi... Ei ne fac de râs...”, Hotărârea nr.9 din 17.01.2006, Hotărârea nr. 416 din 28.11.2007, Hotărârea nr. 92 din 23.05.2007 privind folosirea expresiilor „țigani” „țigancă”, Hotărârea nr. 165 din 06.06.2006, Hotărârea nr. 222 din 27.08.2007 privind afirmații la adresa minorității maghiare, Hotărârea nr.251 din 07.06.2006 privind afirmații de genul „cioară”, Hotărârea nr. 92 din 23 mai 2007 privind expresia de „țigancă imputită”, Hotărârea nr. 180 din 17.07.2007 privind afirmații de genul „romi”, Hotărârea nr. 114 din 24.02.2009 privind expresii de genul „măi țigancă”, Hotărârea nr. 40 din 05.05.2010 privind afirmații de genul „țigan imputit, leneș”, Hotărârea nr. 24 din 04.05.2010 și altele).

6.4. Atunci când C.N.C.D. este sesizat cu privire la conținutul unor acte sau fapte care îmbracă forma unor afirmații exprimate prin cuvinte, obiectul dedus soluționării petiției este circumscris analizei afirmațiilor în cauză, ceea ce presupune, în prima instanță, constatarea existenței afirmațiilor și în ultimă instanță constatarea conținutului afirmațiilor, sub aspectul incidenței sau nu a prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată. Din susținerile și înscrisurile depuse la dosar precum și raportul de investigație efectuat de CNCD, Colegiul reține că în data de 14.04.2010, în localitatea Cluj Napoca, între autoturismele conduse de petent și partea reclamată a avut loc o tamponare soldată cu avarii ușoare. Aflându-se în apropiere, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, Ag. M C a fost chemat la fața locului, constatând un eveniment rutier minor. Părțile implicate discutau în contradictoriu cu privire la vinovăția accidentului. La un moment dat, partea reclamată s-a adresat petentului, spunându-i: Ești un tigan!, repetând această sintagmă. Raportul de investigație efectuat de CNCD confirmă susținerile petentului, acest fapt rezultând din discuțiile purtate de inspecții CNCD cu agentul de poliție, prezent la locul incidentului. De asemenea, acest fapt rezultă din înscrisurile depuse de Inspectoratul de Poliție Județean Cluj la solicitările CNCD, în speță raportul agentului de poliție din cadrul Poliției Municipiului Cluj. Partea reclamată neagă afirmațiile imputate, arătând că a coborât din mașină și având în vedere zona centrală din Municipiu unde a avut loc coliziunea, i-a solicitat petentului să meargă în alt loc pentru a discuta pe cale amiabilă, uzitând expresia "de a nu ne țigani în mijlocul orașului".

6.5. Coroborând aspectele reținute obiectului sesizării, astfel cum este formulată, Colegiul Director se raportează la prevederile art. 2 alin. 5 din O.G.

nr.137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată. Potrivit art. 2 alin.5 "Constituie hărțuire și se sancționează contravențional orice comportament pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv". Hărțuirea reprezintă o formă de discriminare, introdusă de legiuitorul român în procesul de transpunere a prevederilor Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L180 din 19 iulie 2000, și prevederile Directivei Consiliului 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament, în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L303 din 2 decembrie 2000.

6.6. În acest sens, reținem că în materia legislației nediscriminare, astfel cum este transpus aquis-ul communautaire, pentru a ne găsi în situația unei fapte de hărțuire este necesară întrunirea cumulativă a elementelor constitutive acesteia. Astfel, fapta de hărțuire se circumstantiază într-un comportament care poate îmbraca diferite forme. Formularea textului cuprinde sintagma „orice comportament”. Sintagma „orice comportament” denotă intenția legiuitorului de a cuprinde o arie largă de comportamente, și nu una restrictivă, ceea ce permite reținerea unor calificări diferite în practică, și care pot să varieze de la caz la caz, circumscrise sub forma unor afirmații exprimate prin cuvinte, gesturi, acte sau fapte etc. Mobilul sau cauza comportamentului este determinat de un criteriu interent, care este în mod expres prevăzut de legiuitor, într-o lista neexhaustivă, având în vedere că textul de lege prezintă într-o enumerare cu caracter determinat criteriul de „rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, apartenența la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant”. Caracterul neexhaustiv este dat de însăși sintagma „sau orice alt criteriu” alăturată criteriilor exprese. Sintagma „sau orice alt criteriu”, practic oferă posibilitatea reținerii oricărui alt element nespecificat de lege, dar care este materializat ca fapt determinant în săvârșirea forme de discriminare denumită ca hărțuire.

6.7. Manifestarea comportamentului pe baza oricăruia dintre criteriile prevăzute de lege „duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv”. Acest element constitutiv al hărțuirii, permite reținerea acelor comportamente care, chiar dacă nu au fost săvârșite cu intenție, produc efectul de realizare al unui cadru definit ca „intimidant, ostil, degradant ori ofensiv”. Acest aspect este cu atât mai evident cu cât însăși Directiva Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, definește hărțuirea în art. 2 alin.3 ca „un comportament nedorit pe bază de etnie sau rasă care are ca scop sau ca efect violarea demnității unei persoane și crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant, umilitor sau ofensiv.” Includerea hărțuirii ca formă de discriminare în aquis-ul communautaire și transpunerea acestuia în legislația națională este extrem de importantă. Discriminarea nu se manifestă per se, doar sub forma

unor prevederi normative sau practici, dar și sub forma comportamentelor care crează un impact asupra mediului în general, variind de la violența fizică la remarci sau afirmații cu caracter rasist, până la ostracizare generală. Această formă de discriminare aduce atingere demnității sub aspect psihic și emoțional persoanelor aparținând unei minorități sau alteia (vezi „A comparison between the EU Racial Equality Directive and the Starting Line” in I.Chopin and J.Niessen, The Starting line and the Incorporation of the Racial Equality Directive into National Laws of the EU Member States and Accession States, 2001, pag. 26, 27.).

6.8. În materia nediscriminării, potrivit art. 20 alin.6 din O.G. nr. 137/2000, republicată „Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoana împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare”. În cauza S.Coleman v. Attridge Law, Steve Law cât și în cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV, Curtea Europeană de Justiție a arătat că, potrivit principiului inversării sarcinii probei, revine reclamantului sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe, indirecte sau unei hărțuri pe baza unuia dintre criteriile interzise. Adaptarea normelor privind sarcina probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe, indirecte ori a unei hărțuri împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină pârâților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, pârâții menționați ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza S. Coleman, ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008. În același sens a se vedea și cauza Bilka Kaufhaus, parag.31; cauza C-33/89 Kowalska [1990] ECR I-2591, parag. 16; cauza C-184/89 Nimz [1991] ECR I-297 parag. 15; cauza C-109/88 Danfoss [1989] ECR 3199, parag. 16; cauza C-127/92, Enderby [1993] ECR 673 parag. 16.).

6.9. Colegiul ia act de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care este extrem de relevantă în cauză, cu atât mai mult cu cât au fost adresate plângeri împotriva României, între altele și cu privire la modalitatea în care, în anumite circumstanțe, reprezentanții autorităților statului au catalogat persoane prin sintagma „țigăni”. Din acest punct de vedere, Colegiul este de opinie că pot fi incidente statuările Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele Moldovan și alții împotriva României, Hotărârea nr. 2 din 12 iulie 2005 definitivă la 30 noiembrie 2005, cauza Gergely v. România, Hotărârea din 26 April 2007 definitivă la 26/07/2007, cauza Kalanyos și alții v. România, hotărârea din 26 aprilie 2007 definitivă la 26/07/2007, cauza Vasile Tănase și alții v. România,

Decizia Finală de admisibilitate, 19.05.2005, cauza Cobzaru v. România, hotărârea din 26 iulie 2007 definitivă la 26/10/2007, cauza Stoica v. România, hotărârea din 4 martie 2008. Curtea Europeană a constatat în anumite condiții că referirile exprese la anumite persoane drept „țigani” corelativ unor împrejurări asociate cu modul de viață, comportamentul social, caracterizarea psihologică, aplicarea unui anumit tratament or refuzul acordării unor drepturi, precum și remarci tendențioase privind originea etnică, sunt esențialmente discriminatorii, în absența oricărei fundamentări.

6.10. În mod similar, Colegiul este de opinie că în anumite împrejurări termenul „țigan” poate avea un caracter neutru, însă circumstanțele concrete, contextul, modalitatea în care este utilizat și consecințele produse sub aspectul demnității, poate conferi natura discriminatorie unei asemenea asocieri. Din acest punct de vedere, în prezenta speță, Colegiul este de opinie că faptele prezentate sunt de natură a permite reținerea unor prezumții că afirmațiile ce fac obiectul petiției au fost imputate petentului de către partea recalamată, în legătură cu originea etnică. Imputarea sintagmei „esti un țigan!” în mod evident crează o asociere directă cu originea etnică. Întrebarea care se naște în legătură cu utilizarea acestei sintagme este legată de legitimitatea unei asemenea imputații, în condițiile în care asumarea apartenenței etnice constituie unul dintre drepturile subiective strâns legate de individ. „Orice persoană aparținând unei minorități naționale are dreptul să aleagă liber dacă să fie tratat sau nu ca atare și nici un dezavantaj nu poate rezulta dintr-o asemenea alegere ori din exercițiul drepturilor legate de acesta” (A se vedea Art. 3 alin. 1 Convenția Cadru pentru protecția minorităților naționale adoptată la Strasbourg la 1 februarie 1995 și ratificată de România prin legea nr. 33 din 29 aprilie 1995, publicată în Monitorul Oficial nr. 82 din 4 mai 1995).

6.11. Pe de altă parte, se pune în discuție relevanța unei asemenea imputații, contextul în care s-a realizat și efectul produs asupra persoanei căreia i s-a adresat. Din acest punct de vedere, este evident că părțile s-au aflat într-o poziție contradictorie, însă acesta a fost în legătură cu producerea unui eveniment rutier, fără nicio legătură cu eventuala apartenență etnică a vreuneia din părți. Astfel cum a statuat în jurisprudența sa (între altele Hotărârea nr. 613 din 13.11.2008, Hotărârea 593 din 24.11.2009, Hotărârea nr. 20 din 04.05.2010, Hotărârea nr. 87 din 02.06.2010) Colegiul este de opinie că apartenența etnică a unei persoane nu poate fi privită ca relevantă în legătură directă cu modul în care o persoană sau o comunitate de persoane exercită o anumită funcție sau cu privire la faptele pe care le săvârșește. Ca atare, este evident că în contextul dat, (eveniment rutier cu avarii ușoare) referința la apartenența etnică nu era absolut deloc relevantă, nefiind capabilă de a duce la nici un progres al momentului relațiilor între părți. Această asociere a fost de natură a produce efecte nedorite, în mod gratuit, asupra petentului, creând un cadru cel puțin ofensiv sub aspectul demnității, prin asocierea cu originea etnică. Or, este evident că utilizarea acestei sintagme a condus la atingerea dreptului la demnitate personală. Caracterul public al contextului în care au fost făcute afirmațiile, sub aspectul conținutului și al efectului creat întrunesc elementele constitutive ale discriminării, astfel cum sunt reglementate în art. 2 alin.5 din O.G. nr. 137/2000 republicată, constituind

un comportament în legătură cu originea etnică respectiv asocierea cu originea etnică ce a fost de natură a conduce la crearea unui cadru ofensiv. În raport cu aceste considerente, având în vedere incidența dispozițiilor art. 2 alin.5 precum și în temeiul art. 26 din O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director este de opinie că în cauză se impune sancționarea părții reclamate cu avertisment.

6.12. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că „o importanță specială trebuie acordată discriminării rasiale, și că în mod public a diferenția un grup de persoane sub aspectul tratamentului bazat pe rasă, poate constitui, în anumite circumstanțe, o formă specială de afront adusă demnității umane”. (A se vedea Comis. EDH, cauza Asiaticilor Est Africani v. Marea Britanie, no.4403/70, 14.12.1973, în același sens a se vedea cauza Cipru v.Turcia, (2002) 35 EHRR 30, para. 308-310, cauza Moldovan și alții v. Romania, decizia nr. 2, 12 iulie 2005). Colegiul subliniază faptul că dreptul de a nu fi supus discriminării constituie unul dintre drepturile fundamentale într-o societate democratică. Tratatul discriminatoriu are de cele mai multe ori ca scop însă și în situația în care nu vizează, poate avea ca efect, umilirea, degradarea sau interferența cu demnitatea persoanei discriminate, în mod particular, dacă acest tratament se manifestă în public. Tratatând pe cineva mai puțin favorabil datorită unor criterii inerente sugerează în primul rând dispreț sau lipsă de respect față de personalitatea sa.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate constituie acte de discriminare conform art. 2 alin.5 din Ordonanța de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată;

2. Sancționarea părții reclamate, O F P cu avertisment, potrivit art.2 alin.5 și art. 26 alin.1 din Ordonanța de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

3. Clasarea petiției;

4. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

3. O copie a hotărârii se va transmite părților: R C. „, cu domiciliul în _____; O: F P , cu domiciliul în _____

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la sedință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

NIȚĂ Dragoș Tiberiu - Membru

PANFILE Anamaria – Membru

POP Ioana Liana – Membru

VASILE Vasile Alexandru – Membru

VLAȘ Claudia Sorina - Membru

Data redactării 17.09.2010

Motivele de fapt și de drept redactate G.D., tehored. A.P., 2 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

